

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Ing. M. B.**
bytem x.
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Zůnou
sídlem Moravská 52, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. 028179/2017/KUSK/OSA/HRO, sp. zn. 028179/2017/KUSK/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 1. 2017, č. j. OD/2749/17/Hr, sp. zn. č. j. OD 57862/16, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě vytýká žalovanému nedostatečné vypořádání odvolací námítky, v níž poukázal na pochybení správního orgánu I. stupně, který si nepřiměřeným způsobem zjednodušil práci, když se nepokusil kontaktovat osobu řidiče, kterou žalobce označil, čímž neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nesplnil tak podmínky pro projednání správního deliktu. Žalovaný opřel svou argumentaci o nedoplnění položek dle interního „formuláře ke sdělení údajů o totožnosti řidiče“ přiloženého k výzvě správního orgánu I. stupně k uhrazení určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu (ve znění ke dni spáchání přestupku, tj. k 26. 6. 2016). Argumentace žalovaného se týká toliko odpovědi žalobce na tuto výzvu, avšak neřeší námitku žalobce o nesprávném postupu správního orgánu I. stupně při aplikaci § 125f zákona o silničním provozu. Pokud by se žalovaný s námitkou žalobce vypořádal, musel by konstatovat, že správní orgán I. stupně neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku tak, jak vyžaduje § 125f zákona o silničním provozu, a musel by rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro rozpor s právními předpisy zrušit nebo změnit dle § 90 správního řádu. Správní orgán I. stupně nemohl ignorovat informace o žalobcem označené osobě řidiče jen proto, že jeho opověď na výzvu k uhrazení určené částky nebyla dle představ správního orgánu I. stupně. Žalobce se v této souvislosti dovolává rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 – 43, v němž je mimo jiné uvedeno, že *„Pokud měly správní orgány pochybnosti o existenci osoby, která byla označena za přestupce, bylo jejich povinností pokusit se kontaktovat přímo uvedenou osobu (...) Nabízel se proto minimálně pokus kontaktovat uvedenou osobu na její adrese. Nebylo tak jednoznačně prokázáno splnění zákonných podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Také uvedená vada řízení by nutně musela vést ke zrušení jak žalovaného, tak prvostupňového rozhodnutí.“* Souladný s názorem žalobce je také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 – 45, který rozhodoval v obdobné věci a v odůvodnění rozsudku v odstavci [7] konstatuje: *„Jak Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, pokusil-li se správní orgán kontaktovat provozovatelem označenou osobu, avšak tato osoba žije v zahraničí a je nekontaktní, podmínky pro učinění nezbytných kroků pro zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu – a tedy i podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla – byly splněny“.* Při striktním výkladu toto konstatování soudu sice neznamená obrácenou implikaci, kdy absence pokusu o kontakt označené osoby implikuje nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu, avšak z kontextu je patrné, že soud takový pokus jako podmínku pro zahájení řízení vnímá. Správní orgán I. stupně měl možnost i dostatek informací k tomu, aby učinil pokus o kontaktování provozovatelem označené osoby na jím uvedené adrese, a podle výsledku následně pokračoval v řízení o přestupku. To však neučinil a místo toho zahájil s žalobcem (provozovatelem vozidla) k jeho tíži řízení o správním deliktu.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť jak ve správním řízení před správním orgánem I. stupně, tak v odvolacím řízení bylo postupováno v souladu s hmotněprávními a procesně právními předpisy. Připomněl, že žalobce byl dne 29. 8. 2016 vyzván k doplnění dříve sdělených údajů k osobě řidiče. Na výzvu doručenou dne 13. 9. 2016 reagoval podáním ze dne 26. 9. 2016, v němž však údaje neupřesnil a neučinil tak ani na základě opakované

výzvě ze dne 27. 9. 2016. Správní orgán I. stupně řízení o přestupku odložil dne 7. 11. 2016 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, když nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě. V odporu proti příkazu, v němž bylo výslovně uvedeno, že k odložení věci došlo z důvodu nedostatku informací o pachateli, žalobce již na osobě I. N. netrval. V průběhu správního řízení pak setrval na tvrzení, že poskytl údaje o osobě, která vozidlo řídila, a proto mělo být zahájeno řízení s osobou řidiče. Dále žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost navrhopat a tvrdit skutečnosti, se kterými je spojen zánik odpovědnosti provozovatele vozidla. Zůstal-li nečinný, lze dovodit, že žádné návrhy ani důkazy neměl. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016- 30, bod 22 a rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, bod 18, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro totové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“* Žalovaný závěrem poukázal na ustanovení § 125h odst. 3 a 6 zákona o silničním provozu, podle kterého žalobce nepodal vysvětlení v zákonné patnáctidenní lhůtě od doručení výzvy k zaplacení určené částky, která marně uplynula dne 28. 7. 2016, neboť žalobce zareagoval až podáním ze dne 17. 8. 2016, v němž však neposkytl vysvětlení s účinky presumovanými zákonem a údaje o totožnosti řidičky vozidla neposkytl. Výzva zasláná žalobci obsahovala formulář, v němž bylo výslovně uvedeno, které údaje jsou povinné, a které pouze slouží k urychlení vyřízení věci. K nezbytnému údaji o totožnosti patří nesporně údaj o narození, aby nebylo možné zaměnit osoby se stejným jménem, jak bývá v rodinách obvyklé. Výzva k podání vysvětlení ohledně spáchání přestupku doručena osobě s rozdílným datem narození, než skutečný pachatel, je větším zásahem veřejné správy, než odložení věci z důvodu nečinnosti provozovatele vozidla. Jako příklad žalovaný zmínil § 12 zákona o obecní policii, podle kterého: *„prokázáním totožnosti se pro účely tohoto zákona rozumí zjištění jména, příjmení, data narození, rodného čísla a bydliště osoby. Důvod ke zjišťování totožnosti určuje míru spolehlivosti, s níž se zjištění provádí.“* Žalovaný dále odkázal na § 63 zákona o Policii ČR, podle něhož: *„prokázáním totožnosti se rozumí prokázání jména, popřípadě jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy místa trvalého pobytu, adresy místa pobytu nebo adresy bydliště v zahraničí, rodného čísla a státní příslušnosti. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti.“* Žalovaný uzavřel, že žalobce nesdělil (a to ani po výzvě) datum narození řidičky.

Replika žalobce

4. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním ze dne 1. 8. 2018, v němž uvedl, že na jím označené osobě řidiče trval po celou dobu řízení, v němž nebyl nečinný. Návrh na vedení řízení s označenou osobou řidiče vyslovil již ve své odpovědi ze dne 20. 9. 2016 a rovněž při jednání dne 10. 1. 2017. Nečinnost naopak shledává na straně žalovaného, který o odvolání žalobce ze dne 10. 2. 2017 rozhodl až dne 4. 4. 2018, a to ještě na základě kladně vyřízené žádosti žalobce ze dne 11. 1. 2018 o provedení opatření proti nečinnosti žalovaného dle § 80 správního řádu. Dále žalobce zpochybnil správnost závěru žalovaného o nedodržení lhůty podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu poukazem na to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žalovaný odvozuje počátek lhůty ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o spáchání přestupku, ačkoli tento okamžik je nutné odvíjet ode dne doručení výzvy k zaplacení určené částky, k čemuž došlo dne 3. 8. 2016. Odpověď žalobce podaná k poštovní přepravě dne 17. 8. 2016 tak byla včasná. Podle žalobce dává žalovaný do nesprávných souvislostí právo žalobce na postup dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu s právem správního orgánu na projednání správního deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) téhož právního předpisu. V dalším pak žalobce setrval na uplatněném žalobním bodu s tím, že na věci nic nemění to, zda se správní orgán I. stupně dověděl údaje o osobě označeného řidiče ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení výzvy k zaplacení určené částky nebo později. Správní orgán I. stupně měl dostatek informací k tomu, aby učinil pokus o kontaktování žalobcem označené osoby. Dále žalobce poukázal na neúplnou citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 247/2016 – 30, bod 22, ze strany žalovaného (cituje jen první polovinu tohoto odstavce pro podporu postupu správního orgánu I. stupně), ačkoliv je v něm také uvedeno, že *„Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“* Žalobce proto setrval na tom, že podmínka nezbytnosti kroků správního orgánu I. stupně nebyla naplněna, neboť se tento ani nepokusil osobě řidiče cokoli doručit či ji dohledat na uvedené adrese, což žalobce navrhoval. Žalobce pak odkaz na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu doplnil o konstatování závěrů obsažených v bodech [23] *„Základní princip vyplývající z judikatury tedy je, že jestliže mají správní orgány indicie, u kterých není zřejmé, že ke zjištění pachatele přestupce nevedou, mají tyto indicie sledovat a učinit kroky za účelem jeho zjištění“*, [25] *„Důležité pro posouzení námitky nezákonného zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není otázka, zda provozovatel vozidla splnil povinnost znát údaje o totožnosti řidiče vozidla v době přestupku [§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu], ale otázka, zda byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.“* a bodu [27] *„V projednávané věci tak správní orgány měly učinit další kroky ke zjištění pachatele přestupku a označenou osobu kontaktovat s žádostí o podání vysvětlení. Učinění takových kroků směřujících k prověření, zda poskytovaná informace vede ke zjištění pachatele přestupku nebo nikoli, by nepředstavovala vůči správním orgánům přehnané požadavky na provádění rozsáhlého vyšetřování“* a uzavřel, že na podané žalobě trvá.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu vyplývá, že písemností ze dne 1. 8. 2016 (doručené dne 3. 8. 2016) byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k uhrazení určené částky 1 000 Kč ve lhůtě splatnosti do 15 dnů ode dne doručení výzvy nebo písemnému sdělení údajů (povinných a nepovinných) o totožnosti řidiče, jenž řídil vozidlo v době spáchání přestupku, a to dle připojeného formuláře. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 17. 8. 2016, v němž uvedl, že vozidlo řídila: I. N., x. Dne 29. 8. 2016 byl žalobce vyzván k řádnému vyplnění údajů o řidiči, konkrétně doplnění data narození. V reakci na tuto výzvu žalobce dne 20. 9. 2016 sdělil, že potřebuje-li správní orgán I. stupně další dodatečné informace o osobě, která v inkriminované době řídila vozidlo, má ji kontaktovat přímo na poskytnuté adrese. Správní orgán I. stupně zaslal dne 27. 9. 2016 žalobci opakovanou výzvu k doplnění úplných údajů o řidiči ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení výzvy a současně žalobce poučil o následcích neuposlechnutí výzvy v podobě vystavení příkazu. Žalobce na tuto výzvu nereagoval.
6. Správní orgán I. stupně vydal dne 27. 11. 2016 příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. V odůvodnění mj. konstatoval, že ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

vedení řízení proti konkrétnímu řidiči byly na překážku neúplné údaje k jeho osobě, což zapříčinilo odložení přestupkové věci. Proti příkazu podal žalobce dne 27. 11. 2016 odpor, na základě kterého správní orgán I. stupně dne 1. 12. 2016 oznámil žalobci zahájení řízení o správním deliktu a předvolal ho k jednání na den 10. 1. 2017, při kterém žalobce uvedl, že vozidlo neřídil a že správnímu orgánu I. stupně poskytl konkrétní údaje o řidiči, s nímž proto mělo být zahájeno řízení.

7. Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017 byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla a uložena mu pokuta spolu s povinností uhradit náklady řízení v paušální výši. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že poskytnuté údaje nebyly dostatečné k identifikaci konkrétní fyzické osoby tak, aby o její totožnosti nebylo pochyb. Nebylo proto možné vést řízení o přestupku s uvedeným řidičem.
8. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že správnímu orgánu I. stupně uvedl údaje o totožnosti řidiče (jméno, příjmení a adresu), s čímž se však správní orgán I. stupně nespokojil a žádal o doplnění údajů o datum narození, státní příslušnost, číslo řidičského průkazu, atd., ačkoli mohl řidiče kontaktovat na adrese bydliště, což neučinil a místo toho přestupek řidiče odložil. Dále žalobce odkázal na § 10 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého *provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti*, aniž by obsahoval taxativní výčet takových údajů. Jde proto o takové údaje, na základě kterých lze danou osobu ztotožnit, např. za účelem provádění úkonů v řízení o přestupku, jímž může být např. výzva k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích, a to i v případě, že by údaje k určení totožnosti nebyly úplné a vyčerpávající vzhledem k představě správního orgánu I. stupně, neboť § 60 odst. 1 zákona o přestupcích upravuje povinnost podat vysvětlení. I kdyby tedy bylo pochyb o totožnosti řidiče, mohl správní orgán I. stupně odložit řízení o přestupku až v závislosti na výsledku jednání s osobou za řidiče označenou. V dané věci ale správní orgán I. stupně měl vlastní představu o definiční úplnosti údajů o totožnosti řidiče a část odpovědnosti za šetření oznámení o přestupku přenesl na žalobce, aniž by se pokusil označenou osobu řidiče kontaktovat. Správní orgán I. stupně tak neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a přestupek předčasně odložil, ačkoli měl k dispozici informace odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Nebyly tak splněny podmínky pro projednání správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Žalobce také poukázal na procesní pochybení, když o svých právech byl poučen až po skončení ústního jednání, což mu znemožnilo učinit návrh na provedení ústního jednání s osobou řidiče ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Nebyl ani vyrozuměn o odložení věci. Současně namítl použití šablony rozhodnutí, z níž správní orgán I. stupně použil odstavec, který s projednávanou věcí nesouvisel.
9. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl, když shledal, že správní delikt žalobce jako provozovatele vozidla byl nepochybně a spolehlivě zjištěn důkazy zajištěnými policií a provedenými správním orgánem I. stupně. Ve vztahu k odvolacímu důvodu a následně také žalobnímu bodu konstatoval, že uvedení pouze jména, příjmení a adresy pobytu je nedostatečné k určení totožnosti osoby řidiče, přičemž odkázal na § 63 odst. 1 zákona o Policii České republiky, podle kterého se prokázáním totožnosti rozumí prokázání jména, popř. jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy. Žalobce údaje k totožnosti řidiče v úplnosti neuvedl, proto je odvolací námitka nedůvodná. Žalovaný žalobci nepřisvědčil ani ohledně tvrzení o nemožnosti učinit návrh na dokazování. V této souvislosti odkázal na § 125g zákona o silničním provozu, podle

kterého je-li zahájeno řízení o správním deliktu dle § 125f téhož zákona, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče, nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Bylo zcela na odvolateli, jak bude v řízení postupovat.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba je včasná, podaná osobou oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněného žalobního bodu, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud konstatuje, že obsahem správního spisu je doloženo, že správní orgán I. stupně po obdržení oznámení o podezření ze spáchání přestupku v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce jako provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky. Podmínky dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu byly splněny, protože totožnost řidiče vozidla nebyla známa a nebyla zřejmá ani z podkladu pro zahájení řízení o přestupku, přičemž porušení bylo možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. Součástí výzvy bylo rovněž poučení žalobce dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu o možnosti zaplatit určenou částku ve lhůtě v tomto ustanovení stanovené, nebo ve stejné lhůtě sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
12. Mezi stranami je sporná otázka, zda žalobce náležitě realizoval svoji zákonem danou možnost sdělit k výzvě správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče a zda správní orgán I. stupně mohl přistoupit bez dalšího k vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, anebo měl na základě informace žalobce provádět další úkony ke zjištění totožnosti řidiče.
13. Podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Podle § 10 odst. 4 téhož zákona je provozovatel vozidla povinností na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona.
14. Z citované právní úpravy je tak zjevné, že žalobce jako provozovatel vozidla je povinen znát údaje potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona. Mezi tyto údaje zjevně patří také datum narození řidiče. V tomto ohledu se proto soud plně ztotožňuje s právními závěry žalovaného ohledně údajů potřebných ke zjištění totožnosti řidiče, jež plynou z § 63 odst. 1 zákona o Policii České republiky.
15. Za situace, kdy žalobce nesdělil správnímu orgánu v úplnosti údaje potřebné k nepochybnému zjištění totožnosti řidiče, nesplnil povinnost podle uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu. Pokud chybějící údaj o datu narození řidiče odmítl k výzvě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

správního orgánu I. stupně uvést, byl to on sám, kdo zapříčinil, že správní orgán I. stupně v souladu se zákonem věc podezření ze spáchání přestupku řidiče odložil a vedl řízení o správním deliktu se žalobcem jako provozovatelem vozidla.

16. Soud přisvědčuje žalovanému také v tom, že za dané situace nebylo zjištění konkrétního řidiče věcí správních orgánů, protože k učinění dalších kroků vůči žalobcem označenému řidiči chyběl jeden z významných údajů identifikujících konkrétní osobu (datum narození). Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že povinnost správního orgánu učinit další kroky ke zjištění řidiče vozidla, jenž je podezřelý ze spáchání přestupku, dopadá i na případy, kdy provozovatel neuvede veškeré údaje potřebné ke zjištění totožnosti řidiče. Správní orgán totiž neměl úplné indicie ke zjištění totožnosti řidiče, protože žalobce, ať již z jakéhokoli důvodu, správnímu orgánu nesdělil datum narození řidiče vozidla, ačkoli také tento údaj byl ve smyslu povinnosti plynoucí z § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu povinen znát. Po správním orgánu totiž nelze důvodně požadovat, aby neúplné údaje k osobě řidiče sám zjišťoval a pokoušel se takového řidiče nalézt. Touto povinností by byl vázán jen tehdy, pokud by žalobce sdělil veškeré údaje umožňující nezpochybnitelnou identifikaci řidiče vozidla. Pouze za takového předpokladu by byl správní orgán povinen vyzvat řádně ztotožněného řidiče k podání vysvětlení a případně právě s ním zahájit řízení o přestupku pro porušení povinností dle zákona o silničním provozu. Správní orgán totiž musí disponovat takovými údaji, jež mu umožní vést řízení vůči konkrétní, řádně identifikované, a tedy nezaměnitelné osobě. To mu však žalobce svým přístupem neumožnil. Proto musí nést důsledky svého chování v podobě postihu za správní delikt provozovatele vozidla, neboť z vlastní vůle nevyužil dobrodiní zákona umožňujícího mu zabránit svému postihu řádným sdělením údajů o totožnosti řidiče. Z tohoto pohledu pak není podstatné, že správní orgán I. stupně po žalobci požadoval sdělení údajů k osobě řidiče formou vyplnění k výzvě přiloženého formuláře.
17. Soud tak uzavírá, že za dané situace nebyl správní orgán povinen činit nezbytné kroky a pokusy ke zjištění totožnosti řidiče. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, podle které správní orgán I. stupně pochybil, pokud bez dalšího i poté, co žalobce jako provozovatel vozidla sdělil informace o řidiči, který měl vozidlo řídit, věc odložil a bez jakékoliv další snahy o zjištění řidiče zahájil řízení proti žalobci.
18. Soud pak neshledal důvodnou ani námitku poukazující na nedostatečné vypořádání odvolací námitky o nesprávném postupu správního orgánu I. stupně, neboť z napadeného rozhodnutí je zjevné, že se žalovaný také touto námitkou zabýval, když ji zahrnul do rekapitulace obsahu žalobcova odvolání. Nedůvodnost této námitky je logicky dovoditelná ze závěrů žalovaného přijatých ve vztahu k nedostatečným údajům sděleným žalobcem k osobě řidiče vozidla.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Vzhledem k tomu, že žalobní bod není nedůvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
soudkyně